

JURISPRUDENTIENIEUWSBRIEF • BESTUURSRECHT

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2022

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen:

Algemeen bestuursrecht	2
Schadevergoedingsrecht	6
Omgevingsrecht	7
Wabo	7
Planschade	7
Natuurbescherming	7
Waterwet	12
Ambtenarenrecht	12
Werkloosheid	14
Bijstand	14
Sociale zekerheid overig	15
Bestuursrecht overig	16
APV	16
Algemene Verordening Gegevensbescherming	16
Subsidie	18
Wet basisregistratie personen	19
Wet openbaarheid van bestuur	19
Wet op de rechtsbijstand	20
Vreemdelingenrecht	21
Regulier	21
Richtlijnen en verordeningen	21

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes – elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel) rechtsgebied aangeboden. Door in de inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Algemeen bestuursrecht

JnB 2022, 1022

MK ABRS, 21-12-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:3692](#)

college van burgemeester en wethouders van Vught.

Awb 1:2 lid 1

BELANGHEBBENDE. I.c. wordt geoordeeld dat [appellant] niet als belanghebbende in de zin van artikel 1:2, eerste lid, van de Awb kan worden aangemerkt. [Appellant] kan het zijn van belanghebbende niet ontlenen aan de omstandigheid dat Ingenieursbureau A2r3 B.V. belanghebbend is bij het besluit, ook al is hij naar gesteld enig aandeelhouder van die B.V. en is die B.V. eigenaar van het perceel [locatie 1].

Besluit waarbij het college aan de gemeente Vught een omgevingsvergunning heeft verleend voor het uitvoeren van werkzaamheden, bestaande uit het aanbrengen van elementenverharding en de daarbij behorende werkzaamheden. [...]

3. Ingenieursbureau A2r3 en [appellant] betogen dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat het college het bezwaarschrift van [appellant]

niet-ontvankelijk had moeten verklaren. [...]

3.1. [...] Alleen wie een voldoende objectief en actueel, eigen en persoonlijk belang heeft dat rechtstreeks betrokken is bij het bestreden besluit, is belanghebbende als bedoeld in artikel 1:2, eerste lid, van de Awb.

Wie rechtstreeks feitelijke gevolgen ondervindt van een activiteit die het besluit - zoals een bestemmingsplan of een vergunning - toestaat, is in beginsel belanghebbende bij dat besluit. Het criterium 'gevolgen van enige betekenis' van de activiteit is een correctie op dit uitgangspunt. Zonder gevolgen van enige betekenis heeft iemand geen persoonlijk belang bij het besluit. Hij onderscheidt zich dan onvoldoende van anderen. Om te bepalen of er gevolgen van enige betekenis voor de woon-, leef- of bedrijfssituatie van iemand zijn, kijkt de Afdeling naar de factoren afstand tot, zicht op, planologische uitstraling van en milieugevolgen (o.a. geur, geluid, licht, trilling, emissie, risico) van de activiteit die het besluit toestaat. Zij bekijkt die factoren zo nodig in onderlinge samenhang. Ook de aard, intensiteit en frequentie van de feitelijke gevolgen kunnen van belang zijn.

3.2. de Afdeling is van oordeel dat de rechtbank [appellant] terecht niet als belanghebbende bij het besluit heeft aangemerkt.

[appellant] kan, anders dan hij stelt, het zijn van belanghebbende niet ontlenen aan de omstandigheid dat Ingenieursbureau A2r3 B.V. belanghebbend is bij het besluit, ook al is hij naar gesteld enig aandeelhouder van die B.V. en is die B.V. eigenaar van het perceel [locatie 1]. De rechtbank heeft daarover terecht geoordeeld dat de uitspraak van de Afdeling van 19 augustus 2009 ([ECLI:NL:RVS:2009:BJ5511](#)) waarnaar [appellant] heeft verwezen, ziet op een vertegenwoordigingsrelatie, waarbij in dat geval het bezwaarschrift dat was ingediend door de directeur/enig aandeelhouder, aan de eenmans-B.V. kon worden toegerekend, omdat vaststond dat de belangen van de directeur/enig aandeelhouder identiek waren aan de belangen van de B.V. en daarover voor andere betrokkenen in het rechtsverkeer geen enkele onduidelijkheid of onzekerheid kon hebben bestaan. Uit die uitspraak kan, zoals de rechtbank terecht heeft overwogen, niet worden afgeleid dat als een rechtspersoon belanghebbend is bij een besluit, de natuurlijke persoon die directeur/enig aandeelhouder is van die rechtspersoon, steeds ook belanghebbend is bij dat besluit. Het gaat in deze zaak niet om een vertegenwoordigingsrelatie, maar om het betoog van [appellant] dat hij naast de B.V. ook zelf belanghebbende is bij het besluit en dat hij naast de B.V. ook zelf tegen

het besluit op wenst te komen. In zijn hoedanigheid van enig aandeelhouder heeft [appellant] echter niet een rechtstreeks, maar een afgeleid belang bij het besluit. Hij kan daarom niet als belanghebbende in de zin van artikel 1:2, eerste lid, van de Awb worden aangemerkt. Het belang van [appellant] is niet tegengesteld aan het belang van Ingenieursbureau A2r3 B.V. en zijn belang is ook niet anders van aard. Verder is niet gebleken dat [appellant] als gevolg van het besluit in een zakelijk of een fundamenteel recht wordt geraakt.

Verder woonde [appellant] ten tijde van het bestreden besluit op het adres [locatie 2] in Vught. Vanaf dat perceel bestaat geen zicht op de Jagersboschlaan en de afstand tot die laan bedraagt, naar niet in geschil is, circa 900 m. Niet kan worden staande gehouden dat [appellant] bij zijn woning rechtstreekse feitelijke gevolgen ondervindt van de verharding van de Jagersboschlaan.

Wat [appellant] voor het overige heeft aangevoerd, zoals dat de B.V. geen ander onroerend goed in eigendom heeft dan [locatie 1], dat de B.V. verder zal voorzien in uitsluitend het pensioen van [appellant] en dat het de bedoeling is dat [appellant] op termijn zelf in de woning [locatie 1] zal gaan wonen, maakt het oordeel van de rechtbank ook niet onjuist.

Het betoog slaagt niet.

JnB 2022, 1023

MK ABRS, 21-12-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:3879](#)

de Kroon, verweerder.

Awb 8:55d lid 2 en 3

Wet luchtvaart 8.1

DWANGSOM EN BEROEP BIJ NIET TIJDIG BESLISSSEN. Luchthavenbesluit. I.c. heeft de Kroon verzocht om geen termijn te stellen voor het alsnog bekendmaken van een luchthavenbesluit, maar om met toepassing van artikel 8:55d, derde lid, van de Awb een andere voorziening te treffen. Geoordeeld wordt dat een voorziening zoals de Kroon die vraagt, te vrijblijvend zou zijn. Verwijzing naar de uitspraak van de ABRS van 23 maart 2022, [ECLI:NL:RVS:2022:835](#). Wel wordt aanleiding gezien om met toepassing van artikel 8:55d, derde lid, van de Awb een andere termijn te bepalen.

GUVB en [appellant A] hebben beroep ingesteld tegen het niet tijdig nemen van een luchthavenbesluit voor de luchthaven Maastricht door de Kroon. [...]

8. De Kroon heeft de Afdeling verzocht om geen termijn te stellen voor het alsnog bekendmaken van een luchthavenbesluit, maar om met toepassing van artikel 8:55d, derde lid, van de Awb een andere voorziening te treffen. De Kroon verzoekt de Afdeling in dat verband om te bepalen dat zij, als volgende concrete stap in deze procedure, het college van gedeputeerde staten van Limburg verzoekt om met een planning te komen, direct na de afronding van de besluitvorming in de provincie Limburg over de toekomst van luchthaven Maastricht. [...]

De Afdeling is met VUGB en [appellant A] van oordeel dat een voorziening zoals de Kroon die vraagt, te vrijblijvend zou zijn. Zij verwijst naar haar uitspraak van 23 maart 2022, [ECLI:NL:RVS:2022:835](#), waarin over een vergelijkbaar voorstel van de Kroon voor de luchthaven Eelde is geoordeeld. Net als in die zaak over luchthaven Eelde, bestaat geen grond om zo'n voorziening te treffen en dus af te wijken van de hoofdregel van artikel 8:55d, eerste lid, van de Awb, dat een termijn wordt gesteld voor het bekendmaken van een besluit.

9. De Afdeling ziet wel aanleiding om met toepassing van artikel 8:55d, derde lid, van de Awb een andere termijn te bepalen, namelijk dat de Kroon tot 1 januari 2025 de gelegenheid krijgt om alsnog een bij algemene maatregel van bestuur vast te stellen luchthavenbesluit bekend te maken.

Daarmee wordt aangesloten bij de termijn die in de hierboven genoemde uitspraak van 23 maart 2022 is gesteld voor het alsnog bekendmaken van een luchthavenbesluit voor de luchthaven Eelde. Verder sluit die termijn aan bij het tijdpad dat is opgenomen in de Uitvoeringsagenda van de Luchtvaartnota. De minister verwijst daarnaar in zijn brief van 6 april 2022 en in het verweerschrift. In de stelling van GUVB en [appellant A] dat in dit geval geen inhoudelijke afstemming met procedures over de luchthavens Schiphol en Lelystad nodig is, ziet de Afdeling geen aanleiding om een kortere termijn te stellen. De gestelde verschillen tussen de luchthavens Eelde en Maastricht zijn niet voldoende concreet en gespecificeerd om een andere termijnstelling te rechtvaardigen. Het is aan de Kroon om te bewaken dat het proces van besluitvorming niet tot verdere vertraging leidt. Alleen wanneer door gewijzigde omstandigheden geen luchthavenbesluit meer nodig is, kan de Kroon een besluit nemen dat inhoudt dat geen luchthavenbesluit wordt vastgesteld.

10. De Afdeling zal verder met toepassing van artikel 8:55d, tweede lid, van de Awb bepalen dat de Kroon een dwangsom verbeurt voor iedere dag dat zij in gebreke blijft de uitspraak na te leven. De hoogte van de dwangsom is afgestemd op de in de uitspraak van 23 maart 2022 vastgestelde bedragen.

JnB 2022 1024

MK ABRS, 21-12-2022, [ECLI:NL:RVS:2020:3904](#)

college van gedeputeerde staten van Noord-Brabant.

Awb 8:69a

Wet natuurbescherming (Wnb) 4.3, 4.5

RELATIVITEITSVEREISTE. NATUURBESCHERMING. HOUTOPSTAND. I.c. heeft de rechtbank terecht geoordeeld dat het relativiteitsvereiste uit artikel 8:69a van de Awb hier niet in de weg stond aan de vernietiging van het bestreden besluit. Verwijzing naar de uitspraak van de ABRS van 11 november 2020 ([ECLI:NL:RVS:2020:2706](#)). Onder omstandigheden kan worden aangenomen dat het belang van een natuurlijke persoon zodanig verweven is met het algemene belang dat een rechtsnorm beoogt te beschermen dat niet kan worden gezegd dat de rechtsnorm kennelijk niet beoogt het belang van deze natuurlijke persoon (mede) te beschermen. Van verwevenheid in die zin is hier sprake.

[...] Bij besluit van [...] heeft het college aan Port of Bergen op Zoom ontheffing verleend van de verplichting tot herplanting op dezelfde percelen als waar zij houtopstand wil vellen en toestemming verleend voor het uitvoeren van deze verplichting op de door haar voorgestelde compensatiepercelen.

[..] 4.3. [partij A] en [partij B] beroepen zich op artikel 4.3, eerste lid, en artikel 4.5, eerste lid, van de Wnb. Hun belang is gelegen in het behoud van de houtopstand op het perceel naast hun perceel. Daarmee wordt voorkomen dat hun woon- en leefomgeving wordt aangetast door de mogelijke bouw van een gebouw van 45 meter hoog, als onderdeel van het te ontwikkelen project "Poortgebied Bergsche Heide".

[..] Bij besluit van [...] heeft het college aan Port of Bergen op Zoom ontheffing verleend van de verplichting tot herplanting op dezelfde percelen als waar zij houtopstand wil vellen en toestemming verleend voor het uitvoeren van deze verplichting op de door haar voorgestelde compensatiepercelen.

4.4. Artikel 4.3, eerste lid, en artikel 4.5, eerste lid, van de Wnb beogen het belang van het bosareaal te beschermen. Dit blijkt uit de tekst van deze bepalingen zelf en uit het feit dat de bepalingen zien op herbeplanting op dezelfde onderscheidenlijk andere grond. Het blijkt ook uit de wetsgeschiedenis

van de Wnb. Uit de Memorie van Toelichting (Kamerstukken II, 2011/2012, 33 348, nr. 3) en dan in het bijzonder hoofdstuk 8 "Bescherming houtopstanden en regulering handel hout en houtproducten" en voor artikel 4.3, eerste lid, en 4.5, eerste lid, van de Wnb de toelichtingen daarop in hoofdstuk 13 "Artikelsgewijze toelichting", blijkt dat het belang van bescherming van de houtopstanden wordt beoogd.

4.5. Zoals overwogen in de uitspraak van de Afdeling van 11 november 2020 [Red.:

[ECLI:NL:RVS:2020:2706](#)] kan, als een norm strekt tot bescherming van een algemeen belang, niet zonder meer worden aangenomen dat deze norm (ook) strekt tot bescherming van het belang waarvoor een natuurlijke persoon in rechte opkomt. Een natuurlijke persoon kan namelijk in rechte niet opkomen voor een algemeen belang. Maar onder omstandigheden kan worden aangenomen dat het belang van een natuurlijke persoon zodanig verweven is met het algemene belang dat een rechtsnorm beoogt te beschermen dat niet kan worden gezegd dat de rechtsnorm kennelijk niet beoogt het belang van deze natuurlijke persoon (mede) te beschermen.

4.6. Bij de beantwoording van de vraag of verwevenheid kan worden aangenomen, wordt onder meer rekening gehouden met de situering van de woning van de natuurlijk persoon, al dan niet tussen overige bebouwing, met de afstand tussen de woning en het relevante gebied, met wat aanwezig is in het gebied tussen de woning en het desbetreffende gebied en met het al dan niet bestaande, gehele of gedeeltelijke directe zicht vanuit de woning op het gebied.

4.7. Van verwevenheid in die zin is hier sprake. De aangegeven compensatiepercelen liggen weliswaar op een kilometer afstand van het perceel van [partij A] en [partij B]. Maar [partij A] en [partij B] hebben wel direct zicht op een deel van de te vellen houtopstand, dat direct grenst aan hun perceel. Zoals de rechtbank terecht heeft overwogen rust op dat perceel de herplantplicht wanneer compensatie niet ergens anders kan plaatsvinden. Daarin zit voor hen de verwevenheid. De rechtbank heeft dan ook terecht geoordeeld dat het relativiteitsvereiste uit artikel 8:69a van de Awb hier niet in de weg stond aan de vernietiging van het besluit van 21 april 2020.

Zie in dit verband ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Natuurbescherming" (JnB 2022, 1032).

JnB 2022, 1025

MK ABRS, 21-12-2022, [ECLI:NL:RVS:2020:3909](#)

college van gedeputeerde staten van Fryslân.

Awb 8.3 lid 1 aanhef en onder a

Wet natuurbescherming 1.1, 3.1 lid 1, 3.3 lid 2, 3.12, 3.15

BESLUIT. NATUURBESCHERMING. VASTSTELLINGSBESLUIT. Vaststelling maximale aantal ganzen dat binnen provincie mag worden afgeschoten om schade aan gewassen te voorkomen. Het vaststellingsbesluit is aan te merken als een concretiserend besluit van algemene strekking dat de toepassing van het algemeen verbindende voorschrift - dat is in deze zaak de in de Verordening opgenomen provinciale vrijstelling - nader bepaalt. De rechtbank heeft zich op dit punt ten onrechte onbevoegd geacht om van het rechtstreekse beroep kennis te nemen.

Zie in dit verband ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Natuurbescherming" (JnB 2022, 1031).

JnB 2022, 1026

Rechtbank Midden-Nederland, 06-12-2022, [ECLI:NL:RBMNE:2022:5129](#)

heffingsambtenaar van de gemeente [gemeente], verweerder.

Awb 8:75

Besluit proceskosten bestuursrecht (hierna: Bpb)

PROCESKOSTEN. Afwijzing verzoek om proceskostenveroordeling. Een proceskostenveroordeling kan in de systematiek van artikel 8:75 van de Awb en het Bpb slechts volgen op een aannemelijke verplichting tot betaling voor rechtsbijstandskosten. Geoordeeld wordt dat die betalingsverplichting al moet bestaan op het moment dat de rechtbank over de proceskosten oordeelt. Het kan niet zo zijn dat de betalingsverplichting exclusief tot stand komt en dus in het leven wordt geroepen door het uitspreken van een proceskostenveroordeling zelf. De algemene voorwaarden van het kantoor van de gemachtigde geven daarom in beginsel aanleiding om geen veroordeling uit te spreken voor de vergoeding van de door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand. Dit is i.c. niet anders.

JnB 2022, 1027

ABRS, 21-12-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:3880](#)

college van burgemeester en wethouders van Vlieland, appellante sub 1.

Awb 8:104 lid 1, 8:110 lid 1

HOGER BEROEP. I.c. gaat de uitspraak van 14 februari 2020 enerzijds over het beroep van Strandhotel Seeduyn tegen het besluit op bezwaar van [...] en anderzijds over het beroep van Badhuys Vlieland tegen het besluit op bezwaar van [...] en twee invorderingsbesluiten. Het college is het niet eens met het oordeel van de rechtbank over het beroep van Badhuys Vlieland en heeft daartegen hoger beroep ingesteld. Dit betekent dat in hoger beroep alleen die uitspraak ter beoordeling voorligt. Strandhotel Seeduyn is bij die aangevallen uitspraak geen belanghebbende, als bedoeld in artikel 8:104, eerste lid, van de Awb, omdat die uitspraak geen betrekking heeft op haar beroep. Zij kan dus tegen die uitspraak geen hoger beroep en gelet op artikel 8:110, eerste lid, van de Awb, ook geen incidenteel hoger beroep instellen.

[Naar inhoudsopgave](#)

Schadevergoedingsrecht

JnB 2022, 1028

Rechtbank Noord-Holland, 08-12-2022, [ECLI:NL:RBNHO:2022:10940](#)

heffingsambtenaar van de gemeente Texel, verweerder.

Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden 6

REDELIJKE TERMIJN. I.c. wordt het verzoek om immateriële schadevergoeding afgewezen. Vastgesteld wordt dat sprake is van bijzondere omstandigheden die aanleiding vormen om te twifelen aan de aanwezigheid van spanning of frustratie. Daarom heeft de rechtbank nader onderzoek gedaan hiernaar. Daaruit is gebleken dat bij eiseres van daadwerkelijke spanning en frustratie ten gevolge van de te lange duur geen sprake is.

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

Jurisprudentie Wabo-milieu:

- MK ABRS, 21-12-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:3878](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Planschade

JnB 2022, 1029

MK ABRS, 21-12-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:3869](#)

college van burgemeester en wethouders van Oss.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 8:47

Wet bodembescherming

Wet Milieubeheer

Wet ruimtelijke ordening (Wro) 6.1

PLANSCHADE. BEPALING WAARDEVERMINDERING. BODEMVERONTREINIGING.

DESKUNDIGE. I.c. kan de conclusie van de STAB (Stichting Advisering Bestuursrechtspraak voor Milieu en Ruimtelijke Ordening) dat het financiële risico als gevolg van mogelijke bodemverontreiniging en de daardoor mogelijk van overheidswege opgelegde verplichtingen aan de eigenaar, in mindering moet worden gebracht op de waarde van de grond, wat tot gevolg heeft dat de waarde van de grond in de situatie voorafgaand aan de planologische wijziging nihil was, gevolgd worden. Ongegrond beroep. Verwijzing naar overzichtsuitspraak ABRS 28-09-2016, [ECLI:NL:RVS:2016:2582](#), onder 4.6 en 8.12 en arrest Hoge Raad van 03-03-2006, [ECLI:NL:HR:2006:AU5703](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Natuurbescherming

JnB 2022, 1030

ABRS, 21-12-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:3767](#)

college van gedeputeerde staten van Limburg, appellent.

Wet natuurbescherming (Wnb)

NATUURBESCHERMING. GEBIEDSBESCHERMING. HANDHAVING. Afwijzing

handhavingsverzoek. Beoordelingskader gevolgen van het weiden en bemesten. Verwijzing naar ABRS 12-10-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:2874](#). I.c. heeft het college zich terecht op het standpunt gesteld dat de veehouderij voor het bemesten van de gronden geen natuurvergunning en voor het beweiden van de gronden geen aanpassing van de geldende

natuurvergunning nodig heeft. Significante gevolgen zijn op grond van objectieve gegevens uitgesloten. Verzoeken om handhaving terecht afgewezen.

[...] Bij besluit van 3 juni 2014 heeft het college het verzoek van MOB en Leefmilieu om handhavend op te treden tegen [...] (hierna: de veehouderij) afgewezen.

[...] De beoordeling van de gevolgen van het weiden en bemesten

[...] 8. In de uitspraak van 12 oktober 2022, [ECLI:NL:RVS:2022:2874](#) is uiteengezet op welke wijze de referentiesituatie voor en de gevolgen van het weiden van vee kunnen worden beoordeeld (r.o. 13-23.1). [...]

[...] De toepassing van het beoordelingskader in het concrete geval

11. Het college heeft in het besluit van 27 oktober 2020 vastgesteld dat voor de percelen die de veehouderij beweidt en/of bemest sinds 10 juni 1994 onafgebroken planologische regimes van kracht zijn geweest waaruit volgt dat bemesten is toegestaan. Het college baseert dit standpunt, zo is op de zitting toegelicht, op onderzoek dat het college in samenwerking met de betrokken gemeenten heeft verricht naar de planologische situatie vanaf 1994. De inventarisatie van de bestemmingsplannen en de bestemmingen die vanaf 1994 van kracht zijn geweest voor de verschillende percelen is als bijlage bij het besluit van 27 oktober 2020 gevoegd. Daaruit volgt, zo stelt het college, dat alle percelen vanaf de vroegste referentiedatum onafgebroken agrarisch bestemd zijn geweest en dat in de planregels bij die bestemmingen geen beperkingen zijn gesteld over het agrarisch gebruik. Op de zitting is daaraan toegevoegd dat deze planologische regimes vanaf 2006 in ieder geval het gebruik als grasland toestonden. Het college heeft dat naar aanleiding van de uitspraak van 12 oktober 2022 gecontroleerd. Verder heeft het college op de zitting toegelicht dat aan de hand van luchtfoto's is vastgesteld dat de gronden voor 10 juni 1994 als landbouwgrond in gebruik waren. Gelet op wat in 8 staat, en anders dan waarvan de rechtbank is uitgegaan, heeft het college zich op basis van deze gegevens terecht op het standpunt gesteld dat significante gevolgen van het weiden en/of bemesten van de percelen door de veehouderij op grond van objectieve gegevens zijn uitgesloten.

11.1. Het onder 11 gestelde betekent dat het college zich terecht op het standpunt stelt dat de veehouderij voor het bemesten van de gronden geen natuurvergunning nodig heeft. Het college heeft het verzoek om handhaving voor zover dat betrekking heeft op het bemesten van gronden daarom terecht afgewezen. De rechtbank heeft dat niet onderkend.

11.2. MOB en Leefmilieu stellen dat voor het weiden van vee een aanpassing van de natuurvergunning nodig is. Het houden van vee in stallen en het weiden van vee is één project, terwijl de natuurvergunning voor de veehouderij geen betrekking heeft op het weiden van vee.

11.3. Zoals is overwogen in de hierboven genoemde uitspraak van 12 oktober 2022 (r.o. 13.1-13.3) zijn de oprichting, wijziging of exploitatie van een melkveehouderij en het weiden van vee samen één project. Voor de beantwoording van de vraag of zo'n project significante gevolgen kan hebben en daarom natuurvergunningplichtig is, moeten de gevolgen van het weiden van vee bij een melkveehouderij beoordeeld worden in samenhang met de gevolgen van de oprichting, wijziging of exploitatie van de melkveehouderij. Het gegeven dat de gevolgen in samenhang beoordeeld moeten worden laat overigens onverlet dat de gevolgen van de oprichting, wijziging of exploitatie van de melkveehouderij en de gevolgen van het weiden van vee elk tegen een eigen referentiesituatie kan worden afgezet.

11.4. Het voorgaande betekent, rekening houdend met de op 1 januari 2020 gewijzigde vergunningplicht, het volgende.

11.5. Een veehouderij die het vee beweidt en die voor het houden van vee in stallen en het beweiden geen natuurvergunning heeft, handelt in strijd met artikel 2.7, tweede lid, van de Wnb als (1) uit de beoordeling van de gevolgen van het houden van dieren in stallen volgt dat significante gevolgen niet zijn uitgesloten en/of (2) uit de beoordeling van de gevolgen van het weiden van het vee volgt dat significante gevolgen niet zijn uitgesloten. De veehouderij heeft in dat geval een natuurvergunning nodig voor het gehele project, dat bestaat uit het houden van dieren in stallen en het weiden van vee.

Een veehouderij die het vee beweidt en die voor het houden van vee in stallen en het beweiden geen natuurvergunning heeft, handelt niet in strijd met artikel 2.7, tweede lid, van de Wnb als (1) uit de beoordeling van de gevolgen van het houden van dieren in stallen volgt dat significante gevolgen zijn uitgesloten en (2) uit de beoordeling van de gevolgen van het weiden van vee volgt dat significante gevolgen zijn uitgesloten. De veehouderij heeft dan geen natuurvergunning nodig voor het gehele project dat bestaat uit het houden van dieren in stallen en het weiden van vee.

11.6. Een veehouderij die een natuurvergunning heeft voor het houden van vee in stallen, maar niet voor het weiden van vee, en die het vee beweidt of wil gaan beweiden, handelt in strijd met artikel 2.7, tweede lid, van de Wnb als uit de beoordeling van de gevolgen van het weiden van vee volgt dat significante gevolgen niet zijn uitgesloten. De natuurvergunning voor het houden van vee in stallen moet aangepast worden. Alle percelen die voor het weiden worden gebruikt moeten alsnog onderdeel gaan uitmaken van de natuurvergunning voor het houden van vee in stallen.

Een veehouderij die een natuurvergunning heeft voor het houden van vee in stallen, maar niet voor het weiden van vee en die het vee beweidt of wil gaan beweiden, handelt niet in strijd met artikel 2.7, tweede lid, van de Wnb als uit de beoordeling van de gevolgen van het weiden van vee volgt dat significante gevolgen zijn uitgesloten. Een aanpassing van de natuurvergunning is in dit geval niet nodig.

11.7. De Afdeling licht dit als volgt toe. Voor de vraag of een veehouderij die het vee zonder natuurvergunning beweidt de vergunningplicht overtreedt is niet van belang of de natuurvergunning destijds ten onrechte niet voor het gehele project (stal + weiden) is verleend. Die vergunning is een gegeven en die omvat niet het weiden. De vraag die in een handhavingsprocedure over het weiden voorligt is of de wijziging van het vergunde project (stal), die inhoudt dat het vee ook wordt (of zal worden) beweid vergunningplichtig is. Die wijziging van het project (het weiden) is niet vergunningplichtig als op grond van objectieve gegevens is uitgesloten dat de wijziging van het project significante gevolgen heeft.

11.8. Het voorgaande is anders dan in 18.2 van de PAS-uitspraak is overwogen. Daarin staat dat natuurvergunningen voor veehouderijen die het vee beweiden aanpassing behoeven, zodat de activiteit weiden alsnog wordt vergund. Zolang dat niet is gebeurd vindt het beweiden volgens die uitspraak plaats zonder de daarvoor benodigde Wnb-vergunning. Die overweging moet worden gelezen in het licht van de vergunningplicht zoals die tot 1 januari 2020 gold. Zij geldt - zoals hiervoor uiteengezet - niet meer onverkort in het licht van de vergunningplicht die vanaf 1 januari 2020 geldt.

11.9. Gelet op wat in 11 en 11.6 is overwogen is de Afdeling van oordeel dat het college zich terecht op het standpunt stelt dat de veehouderij voor het beweiden van de gronden geen aanpassing van de geldende natuurvergunning nodig heeft. Op grond van objectieve gegevens is uitgesloten dat de wijziging van het project waarvoor de natuurvergunning is verleend en die bestaat uit het weiden van vee, significante gevolgen heeft. Het college heeft het verzoek om handhaving voor zover dat betrekking heeft op het weiden van vee daarom terecht afgewezen.

12. Het hoger beroep is gegrond. [...]

JnB 2022, 1031

MK ABRS, 21-12-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:3909](#)

college van gedeputeerde staten van Fryslân.

Wet natuurbescherming (Wnb) 1.1, 3.1 lid 1, 3.3 lid 2, 3.12, 3.15

Verordening Wet natuurbescherming Fryslân 2017 (Verordening)

NATUURBESCHERMING. SOORTENBESCHERMING. FAUNABEHEERPLAN. PROVINCIALE VRIJSTELLING. VASTSTELLINGSBESLUIT. Vaststelling maximale aantal ganzen dat binnen provincie mag worden afgeschoten om schade aan gewassen te voorkomen. Het vaststellingsbesluit is aan te merken als een concretiserend besluit van algemene strekking dat de toepassing van het algemeen verbindende voorschrift - dat is in deze zaak de in de Verordening opgenomen provinciale vrijstelling - nader bepaalt. De rechtbank heeft zich op dit punt ten onrechte onbevoegd geacht om van het rechtstreekse beroep kennis te nemen.

[...] Bij besluit van 9 oktober 2018 heeft het college het faunabeheerplan 'Winterganzen Fryslân 2018-2020', dat de Stichting Faunabeheereenheid Fryslân (hierna: Faunabeheereenheid) heeft vastgesteld, goedgekeurd (hierna: het goedkeuringsbesluit).

[...] Bij besluit van 24 september 2019 heeft het college het maximale aantal ganzen dat via ondersteunend afschot bij verjaging in de periode van 1 oktober 2019 tot 31 mei 2020 mag worden geschoten, vastgesteld.

[...] 5. De Vogelbescherming vecht in hoger beroep de uitspraak van de rechtbank aan voor zover deze ziet op het oordeel over het vaststellingsbesluit van 24 september 2019. Over dat onderdeel van de aangevallen uitspraak betoogt de Vogelbescherming dat de rechtbank zich ten onrechte onbevoegd heeft verklaard. Voor zover de aangevallen uitspraak over het besluit van 4 juni 2019 gaat, betoogt de Vogelbescherming dat de rechtbank ten onrechte niet al haar beroepsgronden heeft beoordeeld. Deze twee onderdelen komen hieronder achtereenvolgens aan de orde.

[...] 6.2. In deze zaak gaat het om een besluit van het college met als grondslag artikel 5.6, eerste lid, onder 1.2, van de Verordening. Daarin staat dat het doden van de soorten niet is toegestaan indien de jaarlijks door het college vast te stellen maximale aantallen afgeschoten dieren zijn bereikt in de periode 1 oktober - 31 mei van het opvolgende jaar. De vaststelling van het maximaal toegestane afschot is dus niet in de Verordening zelf opgenomen, maar in een apart besluit van het college. Met het jaarlijks vaststellen van het maximaal toegestane afschot wordt, naar het oordeel van de Afdeling, de toepassing - de werkingssfeer - van de in de Verordening opgenomen provinciale vrijstelling nader bepaald. Het vaststellingsbesluit maakt dat de provinciale vrijstelling alleen geldt voor het afschieten van een bepaald aantal dieren. Komt het aantal afgeschoten dieren boven dat maximum dan geldt de vrijstelling niet langer, maar geldt het in artikel 3.1 van de Wnb neergelegde verbod. Naar het oordeel van de Afdeling is het vaststellingsbesluit daarom aan te merken als een concretiserend besluit van algemene strekking dat de toepassing van het algemeen verbindende voorschrift - dat is in deze zaak de in de Verordening opgenomen provinciale vrijstelling - nader bepaalt. De Afdeling wijst ter vergelijking voor dit oordeel op haar uitspraken van 3 januari 2007, [ECLI:NL:RVS:2007:AZ5491](#), 29 april 2008, [ECLI:NL:RVS:2008:BD0795](#), en 10 februari 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:323](#), waarin het ging om de enkele vaststelling van een subsidieplafond gecombineerd met een vergelijkbare systematiek van een maximum.

6.3. Dat een vaststellingsbesluit moet worden gekwalificeerd als een concretiserend besluit van algemene strekking betekent dat het, anders dan de rechtbank heeft geoordeeld, mogelijk is om daartegen beroep in te stellen. De rechtbank heeft zich op dit punt dus ten onrechte onbevoegd

geacht om van het rechtstreekse beroep kennis te nemen. De aangevallen uitspraak dient in zoverre te worden vernietigd. [...]

Zie ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Algemeen bestuursrecht" (JnB 2022, 1025).

JnB 2022, 1032

MK ABRS, 21-12-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:3904](#)

college van gedeputeerde staten van Noord-Brabant (hierna: het college).

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 8:69a

Wet natuurbescherming (Wnb) 4.3, 4.5

Interim omgevingsverordening Noord-Brabant (IOV) 2.63

NATUURBESCHERMING. HOUTOPSTAND. ONTHEFFING HERPLANTPLICHT. COMPENSATIE. RELATIVITEITSVEREISTE. TOETSINGSKADER. Een bestemmingsplan kan deel uitmaken van het toetsingskader voor een aanvraag van ontheffing van de verplichting tot herplanting. Verwijzing naar ABRS 05-02-2020 [ECLI:NL:RVS:2020:379](#). Het college kan geen ontheffing verlenen en toestemming verlenen voor het uitvoeren van de verplichting tot herplanting op voorgestelde compensatiepercelen als een bestemmingsplan evident aan de uitvoerbaarheid van die herplanting in de weg staat.

[...] Bij besluit van 27 februari 2019 heeft het college aan Port of Bergen op Zoom ontheffing verleend van de verplichting tot herplanting op dezelfde percelen als waar zij houtopstand wil vellen en toestemming verleend voor het uitvoeren van deze verplichting op de door haar voorgestelde compensatiepercelen.

[..] 4.3. [partij A] en [partij B] beroepen zich op artikel 4.3, eerste lid, en artikel 4.5, eerste lid, van de Wnb. Hun belang is gelegen in het behoud van de houtopstand op het perceel naast hun perceel. Daarmee wordt voorkomen dat hun woon- en leefomgeving wordt aangetast door de mogelijke bouw van een gebouw van 45 meter hoog, als onderdeel van het te ontwikkelen project "Poortgebied Bergsche Heide".

4.4. Artikel 4.3, eerste lid, en artikel 4.5, eerste lid, van de Wnb beogen het belang van het bosareaal te beschermen. Dit blijkt uit de tekst van deze bepalingen zelf en uit het feit dat de bepalingen zien op herbeplanting op dezelfde onderscheidenlijk andere grond. Het blijkt ook uit de wetsgeschiedenis van de Wnb. Uit de Memorie van Toelichting (Kamerstukken II, 2011/2012, 33 348, nr. 3) en dan in het bijzonder hoofdstuk 8 "Bescherming houtopstanden en regulering handel hout en houtproducten" en voor artikel 4.3, eerste lid, en 4.5, eerste lid, van de Wnb de toelichtingen daarop in hoofdstuk 13 "Artikelsgewijze toelichting", blijkt dat het belang van bescherming van de houtopstanden wordt beoogd.

4.5. Zoals overwogen in de uitspraak van de Afdeling van 11 november 2020 [Red.:

[ECLI:NL:RVS:2020:2706](#)] kan, als een norm strekt tot bescherming van een algemeen belang, niet zonder meer worden aangenomen dat deze norm (ook) strekt tot bescherming van het belang waarvoor een natuurlijke persoon in rechte opkomt. Een natuurlijke persoon kan namelijk in rechte niet opkomen voor een algemeen belang. Maar onder omstandigheden kan worden aangenomen dat het belang van een natuurlijke persoon zodanig verweven is met het algemene belang dat een rechtsnorm beoogt te beschermen dat niet kan worden gezegd dat de rechtsnorm kennelijk niet beoogt het belang van deze natuurlijke persoon (mede) te beschermen.

4.6. Bij de beantwoording van de vraag of verwevenheid kan worden aangenomen, wordt onder meer rekening gehouden met de situering van de woning van de natuurlijk persoon, al dan niet tussen overige bebouwing, met de afstand tussen de woning en het relevante gebied, met wat aanwezig is in het gebied tussen de woning en het desbetreffende gebied en met het al dan niet bestaande, gehele of gedeeltelijke directe zicht vanuit de woning op het gebied.

4.7. Van verwevenheid in die zin is hier sprake. De aangegeven compensatiepercelen liggen weliswaar op een kilometer afstand van het perceel van [partij A] en [partij B]. Maar [partij A] en [partij B] hebben wel direct zicht op een deel van de te vellen houtopstand, dat direct grenst aan hun perceel. Zoals de rechtbank terecht heeft overwogen rust op dat perceel de herplantplicht wanneer compensatie niet ergens anders kan plaatsvinden. Daarin zit voor hen de verwevenheid. De rechtbank heeft dan ook terecht geoordeeld dat het relativiteitsvereiste uit artikel 8:69a van de Awb hier niet in de weg stond aan de vernietiging van het besluit van 21 april 2020.

[...] 7.1. Om te kunnen beoordelen of een ontheffing van de herplantingsplicht op grond van artikel 4.3, eerste lid, van de Wnb kan worden verleend, zal het college mede gelet op het bepaalde in artikel 2.63 IOV ook moeten nagaan of deze plicht om te herplanten op andere grond evident in strijd is met de bestemmingsplanregelingen of niet. Een andere uitleg zou ook afbreuk doen aan doel en strekking van genoemde herplantingsverplichting. Een bestemmingsplan kan dus ook deel uitmaken van het toetsingskader voor een aanvraag van ontheffing van de verplichting tot herplanting (vergelijk de Afdelingsuitspraak van 5 februari 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:379](#)). Het college kan geen ontheffing verlenen en toestemming verlenen voor het uitvoeren van de verplichting tot herplanting op voorgestelde compensatiepercelen als een bestemmingsplan evident aan de uitvoerbaarheid van die herplanting in de weg staat. Het college had voor het besluit op bezwaar dan ook moeten beoordelen wat de gevolgen zijn van de vernietiging van het bestemmingsplan "Poortgebied Bergsche Heide en ontsluitingsweg" voor de mogelijkheid om aan de verplichting tot herbeplanting op de andere gronden te kunnen voldoen. Dit heeft het college nagelaten. Tegen die achtergrond en onder de in de aangevallen uitspraak genoemde omstandigheden heeft de rechtbank terecht geoordeeld dat het college het besluit van 21 april 2020 niet zorgvuldig heeft voorbereid. [...]

Zie ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Algemeen bestuursrecht" (JnB 2022, 1024).

[Naar inhoudsopgave](#)

Waterwet

Jurisprudentie Waterwet:

- Rechtbank Limburg, 08-12-2022, [ECLI:NL:RBLIM:2022:9763](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Ambtenarenrecht

JnB 2022, 1033

Rechtbank Den Haag, 17-11-2022, [ECLI:NL:RBDHA:2022:12151](#)

waarnemend commandant dienstencentrum internationale ondersteuning Defensie, verweerder.
Voorzieningenstelsel buitenland defensiepersoneel (VBD) 16
Administratieve aanwijzing 2.2.7

Wet Kinderopvang

MILITAIR AMBTENARENRECHT. Plaatsing in Noorwegen. Afwijzing aanvraag om een tegemoetkoming in de door eiser gemaakte kosten van het onderwijs aan de [onderwijsinstelling] van zijn driejarige zoon. Verweerder voldoet niet aan zijn eigen gedragslijn waarin ruimte gelaten wordt om aannemelijk te maken dat in het land van plaatsing van de hoofdregel afgeweken wordt. Verweerder dient een nieuw besluit te nemen.

Rechtbank: 6. Uit artikel 16, eerste lid, aanhef en onder a, van het VBD blijkt dat verweerder een zekere mate van ruimte heeft om te beoordelen welke vorm van onderwijs voor een tegemoetkoming in aanmerking komt. Verweerder voert daarbij de vaste gedragslijn die is opgenomen in de Administratieve aanwijzing. Volgens die gedragslijn is de hoofdregel dat de onderwijskosten worden vergoed vanaf de leeftijd van vier jaar. In de gedragslijn is echter ook opgenomen dat indien de defensiemedewerker aannemelijk maakt dat het in zijn gebied van plaatsing gebruikelijk is dat kinderen met de leeftijd van 3 jaren onderwijs volgen, er een vergoeding voor deze kosten kan worden verleend.

7. Eiser betoogt dat het gebruikelijk is dat driejarigen in Noorwegen kleuteronderwijs volgen op een [onderwijsinstelling]. Niet in geschil is dat – ondanks dat kinderen in Noorwegen pas vanaf zes jaar leerplichtig zijn – het overgrote deel van de kinderen in Noorwegen vanaf zeer jonge leeftijd vijf dagen per week doorbrengt op een [onderwijsinstelling]. Eiser heeft voorts informatie overgelegd over het programma dat gevolgd wordt op de [onderwijsinstelling] en de leerdoelen die daarbij gehanteerd worden. Op grond van deze informatie is aannemelijk dat voor kinderen van drie jaar oud in ieder geval een deel van de tijd een onderwijsprogramma geldt met bijbehorende leerdoelen die deels overeenkomen met de leerdoelen van het kleuteronderwijs in Nederland. De rechtbank is dan ook van oordeel dat eiser een begin van bewijs heeft bijgebracht dat een [onderwijsinstelling], naast de functie van kinderopvang, ook onderwijs aanbiedt aan kinderen van de leeftijdscategorie die in dit geval aan de orde is. Verweerder mocht daarom in het bestreden besluit niet in redelijkheid volstaan met de verwijzing naar de Wet Kinderopvang en de bijbehorende Regeling, waarin is opgenomen dat een [onderwijsinstelling] kwalificeert als een kinderopvang. Daarmee voldoet verweerder niet aan zijn eigen gedragslijn waarin ruimte gelaten wordt om aannemelijk te maken dat in het land van plaatsing van de hoofdregel afgeweken wordt. Gelet op deze gedragsregel en de ingebrachte stukken had verweerder dan ook in ieder geval moeten bezien of het onderwijsaanbod voor driejarigen van voldoende gewicht is om een [onderwijsinstelling] (ook) als onderwijsinstelling aan te merken. Op grond van de voorliggende informatie kan niet uitgesloten worden dat beide functies (kinderopvang en onderwijs) door een [onderwijsinstelling] worden vervuld. Indien voor deze beoordeling aanvullend bewijs nodig is, dient verweerder dit aan te geven bij eiser.

8. Verweerder moet gelet op het voorgaande een nieuw besluit te nemen op het bezwaar waarin de door eiser aangedragen bewijsstukken beoordeeld worden en de vraag wordt beantwoord of de onderwijsfunctie van een [onderwijsinstelling] naar het oordeel van verweerder van voldoende gewicht is om al dan niet een tegemoetkoming in de door eiser gemaakte kosten te rechtvaardigen.

[Naar inhoudsopgave](#)

Werkloosheid

JnB 2022, 1034

MK CRvB, 15-12-2022, [ECLI:NL:CRVB:2022:2701](#)

Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen (Uwv).

Werkloosheidswet (WW) 3 lid 1

WW. PGB. ZORGOVEREENKOMST. AFWIJZING WW-UITKERING EN TOESLAG. Het Uwv heeft vastgesteld dat appellant niet verzekerd was voor de WW. Er was geen sprake van een arbeidsovereenkomst, omdat tussen appellant en zijn vader geen gezagsverhouding bestond. Het oordeel van de rechtbank dat geen sprake is geweest van een privaatrechtelijke dienstbetrekking tussen appellant en zijn vader, als bedoeld in artikel 3, eerste lid, van de WW en de overwegingen die tot dat oordeel hebben geleid, worden onderschreven. Beroep op vertrouwensbeginsel slaagt niet.

[Naar inhoudsopgave](#)

Bijstand

JnB 2022, 1035

Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 06-12-2022, [ECLI:NL:RBZWB:2022:7429](#)

dagelijks bestuur van Werkplein Hart van West-Brabant.

Participatiewet (PW) 11 lid 4, 13 lid 1 sub d

PARTICIPATIEWET. Nu eiser 1 ondanks het deskundigenoordeel het aangepaste werk niet heeft hervat, is de rechtbank met het dagelijks bestuur van oordeel dat dit niet hervatten van het werk moet worden aangemerkt als werkstaking.

Gelet op de bedoeling van de wetgever is de rechtbank van oordeel dat het dagelijks bestuur de aanvraag van eiseres terecht heeft afgewezen.

Het gegeven dat eiser 2 geen partij is bij de arbeidsovereenkomst brengt de rechtbank niet tot een ander oordeel. Niet in geschil is dat eisers gehuwd zijn. Een aanvraag voor bijstand betreft op grond van artikel 11, vierde lid, van de PW dan ook een aanvraag voor gezinsbijstand. Als eiser 1 is uitgesloten van bijstand, kan geen bijstand aan eiser 2 worden toegekend. Daarbij neemt de rechtbank ook in overweging dat artikel 13, eerste lid, sub d, van de PW imperatief is geformuleerd en dat het artikel geen ruimte voor afwijking laat. Evenmin is onderbouwd of gebleken dat eiser 2 anderszins wel voor bijstand in aanmerking zou komen. Ongegrond beroep.

JnB 2022, 1036

CRvB, 13-12-2022, [ECLI:NL:CRVB:2022:2712](#)

Participatiewet (PW) 5 aanhef en onder e, 15 lid 1, 35 lid 1

Wet langdurige zorg (Wlz)

Besluit langdurige zorg (Blz)

PARTICIPATIEWET. AFWIJZING AANVRAAG BIJZONDERE BIJSTAND EIGEN BIJDRAGE WLZ. Ten aanzien van de kosten voor zorg zoals die aan appellante is verleend is het uitgangspunt dat de Wlz als een voorziening die ziet op specifieke, bijzondere kosten, net

zoals de voorheen geldende AWBZ, in beginsel als toereikende en passende voorliggende voorziening moeten worden aangemerkt in de zin van artikel 15, eerste lid, van de PW. Niet alle zorgkosten van appellante zijn op grond van deze voorliggende voorziening vergoed, aangezien aan appellante een eigen bijdrage in rekening is gebracht.

De rechtbank heeft geoordeeld dat de eigen bijdrage voor de kosten voor Wlz-zorg die appellante moet betalen een uitvloeisel is van een bewuste keuze van de wetgever over de noodzaak tot vergoeding van deze kosten, zoals bedoeld in artikel 15, eerste lid, van de PW. De Raad onderschrijft dit oordeel en voegt hier het volgende aan toe. Het college heeft de aanvraag om bijzondere bijstand terecht afgewezen op grond van artikel 15, eerste lid, van de PW. Dat betekent dat het college de aanvraag ook terecht niet heeft getoetst aan de criteria van artikel 35 van de PW. De eerste beroepsgrond van appellante slaagt dus ook niet. Tenslotte is de Raad van oordeel dat appellante geen beroep kan doen op (een analoge toepassing van) artikel 6.3 van de Beleidsregels 2019. Aangevallen uitspraak bevestigd.

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

JnB 2022, 1037

MK CRvB, 15-12-2022, [ECLI:NL:CRVB:2022:2721](#)

college van burgemeester en wethouders van Hoeksche Waard.

Wet maatschappelijke ondersteuning 2015 (Wmo 2015)

Verordening maatschappelijke ondersteuning gemeente Binnenmaas 2018 (verordening) 8.4 lid 4 onder a

WMO 2015. Afwijzing aanvraag om een maatwerkvoorziening in de vorm van een traplift en de aanvraag om een vergoeding van de aanschaf van een auto. De Raad onderschrijft het oordeel van de rechtbank dat het college niet gehouden was om appellante een traplift te verstrekken. Appellante is verhuisd van een voor haar geschikte woning naar een woning die, gelet op haar beperkingen, niet geschikt voor haar was. Ook in hoger beroep heeft zij niet met concrete en verifieerbare gegevens aannemelijk gemaakt dat er sprake is van een “andere belangrijke reden” die aanleiding had moeten vormen voor het, ondanks die verhuizing naar een ongeschikte woning, toch verstrekken van een traplift. Aan de afwijzing van de vergoeding van de aanschaf voor een auto ligt met name ten grondslag ligt dat appellante in staat wordt geacht met het collectief vervoer in haar vervoersbehoefte te voorzien. Dit is in haar situatie de goedkoopst adequate voorziening. De Raad onderschrijft ook wat de rechtbank hierover heeft overwogen. Dat appellante geen gebruik zou kunnen maken van het collectief vervoer is niet gebleken. Aangevallen uitspraak bevestigd.

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

APV

JnB 2022, 1038

MK Rechtbank Noord-Nederland, 08-12-2022, [ECLI:NL:RBNNE:2022:4779](#)

burgemeester van de gemeente Heerenveen (de burgemeester).

Algemene Plaatselijke Verordening Heerenveen (APV Heerenveen) 2:26f, 2:26j, 2:26m, 2:26p

Gemeentewet 121, 122, 172a

APV. STADIONOMGEVINGSVERBOD. Het door de burgemeester in dit geval toegepaste artikel 2:26m, tweede lid, onder b, van de APV geeft hem de bevoegdheid om een stadionomgevingsverbod op te leggen voor de duur van drie jaren. Deze termijn heeft de burgemeester in het geval van eiser verdubbeld met toepassing van artikel 2:26p, eerste lid, van de APV. De rechtbank stelt vast dat de duur van het stadionomgevingsverbod de maximale duur van het bepaalde in artikel 172a, zesde lid, aanhef en onder a en b, van de Gemeentewet overschrijdt. De rechtbank is dan ook van oordeel dat, gelet op artikel 121 van de Gemeentewet, de bepaling waarop de burgemeester het aan eiser opgelegde stadionomgevingsverbod heeft opgelegd in strijd moeten worden geacht met artikel 172a van de Gemeentewet. Artikel 2:26m, tweede lid, onder b, van de APV is om die reden onverbindend.

[Naar inhoudsopgave](#)

Algemene Verordening Gegevensbescherming

JnB 2022, 1039

Rechter-commissaris CBb, 08-12-2022, [ECLI:NL:CBB:2022:794](#)

college van burgemeester en wethouders van Leidschendam-Voorburg, verweerder.

Awb 8:29, 8:39, 8:42 lid 1

Algemene Verordening Gegevensbescherming (hierna: AVG) 4 aanhef en onder 2, 6 lid 1 en 3

AVG. GEHEIMHOUDING. Op de zaak betrekking hebbende stukken. I.c. is de rechter-commissaris van oordeel dat de bijlagen [...] als geheel moeten worden overgelegd en verweerder dus niet kan volstaan met het inzenden van een geanonimiseerde versie daarvan. Verwijzing naar het arrest van de HR van 4 mei 2018 ([ECLI:NL:HR:2018:672](#); onder 3.4.1 en 3.4.2) en het arrest van het EU-HvJ van 24 maart 2022 ([ECLI:EU:C:2022:216](#); onder 25).

Beroep tegen het besluit van verweerder inhoudende een beslissing op bezwaar over een gevraagde ontheffing van het verbod in artikel 2 van de Winkeltijdenwet voor de supermarkt ' [naam 2] '.

Verweerder heeft de vertrouwelijke versie van een aantal gedingstukken overgelegd en met verwijzing naar artikel 8:29 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) medegedeeld dat uitsluitend het College kennis zal mogen nemen van deze stukken. [...]

Op de zaak betrekking hebbende stukken

[...]

3. De rechter-commissaris stelt voorop dat artikel 8:42, eerste lid, van de Awb ertoe strekt dat de gegevens die van belang zijn voor de beoordeling van het in beroep bestreden besluit van

verweerder aan het College – en de wederpartij – beschikbaar worden gesteld. De in die bepaling neergelegde verplichting heeft ten doel te waarborgen dat een geschil over een door verweerder genomen besluit wordt beslecht op basis van alle relevante feitelijke gegevens die aan verweerder ter beschikking staan, zodat appellant zich daarover kan uitlaten en het College daarmee bij zijn beoordeling rekening kan houden. Als een stuk passages bevat die op de zaak betrekking hebben, is dit stuk als geheel een op de zaak betrekking hebbend stuk. De verplichting om dit stuk over te leggen, ziet daardoor niet slechts op de voor de beoordeling van de zaak relevante passages (zie het arrest van de Hoge Raad van 4 mei 2018, [ECLI:NL:HR:2018:672](#), onder 3.4.1 en 3.4.2).

4. Uit het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 24 maart 2022 ([ECLI:EU:C:2022:216](#)), onder 25, volgt dat de AVG ook van toepassing is op verwerkingen door rechterlijke autoriteiten.

5. De procedure van het inzenden van de op de zaak betrekking hebbende stukken op grond van artikel 8:42, eerste lid, van de Awb kan worden aangemerkt als verstrekken door middel van doorzending van gegevens als bedoeld in artikel 4, aanhef en onder 2 van de AVG. Datzelfde geldt voor het doorzenden van deze stukken op grond van artikel 8:39, eerste lid, van de Awb. Daarmee is dus, voor zover het persoonsgegevens betreft, sprake van verwerking in de zin van de AVG. Omdat het inzenden op grond van artikel 8:42 van de Awb en het doorzenden op grond artikel van 8:39 van de Awb wettelijke verplichtingen zijn, zijn deze vormen van verwerking daarmee tevens noodzakelijk in de zin van artikel 6, eerste lid, aanhef en onder c, van de AVG. Daarnaast beantwoorden de artikelen 8:42 en 8:39 van de Awb, zoals op grond van artikel 6, derde lid, van de AVG is vereist, ook aan een doelstelling van algemeen belang en zijn zij evenredig met het nagestreefde gerechtvaardigde doel. Het betreft immers wettelijke bepalingen waarmee, zoals aangegeven onder 3, wordt beoogd te waarborgen dat een geschil over een door verweerder genomen besluit wordt beslecht op basis van alle relevante feitelijke gegevens die aan verweerder ter beschikking staan, zodat appellant zich daarover kan uitlaten en het College daarmee bij zijn beoordeling rekening kan houden. Daarmee wordt recht gedaan aan de waarborgen voor een eerlijk proces, zoals bedoeld in artikel 6, eerste lid, van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM). De rechter-commissaris wijst in dit verband ten slotte nog op overweging 52 van de considerans bij de AVG. Daar wordt opgemerkt dat van het verbod op verwerking van persoonsgegevens kan worden afgeweken en moet worden voorzien in de mogelijkheid tot verwerking van die gegevens indien dat noodzakelijk is voor de vaststelling, de uitoefening of de onderbouwing van een rechtsvordering, in een gerechtelijke (of administratieve of buitengerechtelijke) procedure.

Het voorgaande neemt overigens niet weg dat met toepassing van artikel 8:29 van de Awb kennisneming van de persoonsgegevens kan worden beperkt.

6. Anders dan verweerder, is de rechter-commissaris dan ook van oordeel dat de bijlagen 1 t/m 5 van productie 10 als geheel moeten worden overgelegd en verweerder dus niet kan volstaan met het inzenden van een geanonimiseerde versie daarvan. De rechter-commissaris zal hierna beoordelen in hoeverre op grond van artikel 8:29 van de Awb beperking van de kennisneming van de niet-geanonimiseerde stukken gerechtvaardigd is. [...]

Zie in dit verband ook de beslissing van de rechter-commissaris van het CBb van dezelfde datum [ECLI:NL:CBB:2022:795](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Subsidie

JnB 2022, 1040

MK Rechtbank Gelderland, 08-12-2022, [ECLI:NL:RBGEL:2022:6826](#)

college van gedeputeerde staten van Gelderland, verweerder.

Awb 4:49

SUBSIDIE. Artikel 4:49 van de Awb is een bepaling die er in voorziet dat een bestuursorgaan een onherroepelijk vastgestelde subsidie kan herzien. Volgens de MvT bij de derde tranche (Tweede Kamer 1993-1994 23 700, nummer 3, pagina 63) ziet artikel 4:49, eerste lid, aanhef en onder c, van de Awb op ná de subsidievaststelling voortdurende verplichtingen. I.c. heeft het college zich in het bestreden besluit ten onrechte op het standpunt gesteld dat geen sprake is van een na de projectperiode voortdurende verplichting. Aangezien die verplichting door de subsidieontvanger ook niet volledig is nageleefd heeft het college zich ook ten onrechte op het standpunt gesteld dat zich geen situatie voordoet om de subsidie ten nadele van de ontvanger te wijzigen.

[...] 1. In deze uitspraak beoordeelt de rechtbank het beroep van GEHC tegen de afwijzing van het verzoek van GEHC aan het college om een verleende en vastgestelde subsidie aan RTM en Radboud UMC in te trekken en terug te vorderen. [...]

Waarom is GEHC het niet eens met het bestreden besluit?

9. [...] Verder betoogt GEHC dat het college ook op grond van artikel 4:49 van de Awb bevoegd is om de subsidie in te trekken of ten nadele van de ontvanger te wijzigen, omdat de economische activiteiten, dus het produceren en verhandelen van radiofarmaca, niet overeenkomen met de activiteiten waarvoor de subsidie is verleend en vastgesteld. GEHC voert aan dat het college een onderzoeksplicht heeft en dat het college hiernaar onvoldoende onderzoek heeft gedaan. [...]

Hoe oordeelt de rechtbank over de toepassing van artikel 4:49 van de Awb?

11. Artikel 4:49 van de Awb is een bepaling die er in voorziet dat een bestuursorgaan een onherroepelijk vastgestelde subsidie kan herzien. Volgens de MvT bij de derde tranche [Red.: Tweede Kamer 1993-1994 23 700, nummer 3, pagina 63] ziet artikel 4:49, eerste lid, aanhef en onder c, van de Awb op ná de subsidievaststelling voortdurende verplichtingen. GEHC stelt dat RTM in 2018, dus ruimschoots na de datum van de subsidievaststelling van 8 juli 2016, in strijd is gaan handelen met deze bepaling. Anders dan het college heeft aangenomen, kan niet worden volstaan met de tegenwerping dat GEHC eerder had moeten opkomen tegen de gestelde schending van 4:49 Awb, ook niet als de schending voor GEHC in de lijn der verwachting zou liggen of eerder bekend zou zijn geweest. In de uitspraak van de Afdeling van 4 mei 2011, waar het college op de zitting op heeft gewezen [Red.: [ECLI:NL:RVS:2011:BQ3428](#)] is geen steun te vinden voor een andersluidend oordeel. GEHC heeft immers feiten en omstandigheden naar voren gebracht op grond waarvan zij stelt dat niet is voldaan aan de aan de subsidie verbonden verplichtingen, doordat de subsidieontvanger met commerciële activiteiten is gestart na de subsidievaststelling. Deze beroepsgrond vat de rechtbank zo op, dat GEHC stelt dat de subsidieontvanger afwijkt van een aan de subsidieverlening verbonden verplichting.

11.1. In het bestreden besluit staat dat geen sprake is van activiteiten na de vaststelling die op grond van het projectplan niet waren te verwachten. Verder vermeldt het college in het bestreden besluit dat de verdere uitvoering van de activiteiten na de projectperiode niet als een voortdurende

verplichting in de zin van artikel 4:49, eerste lid, aanhef en onder c, van de Awb aan de vaststelling van de subsidie is verbonden.

[...] 11.6. De rechtbank concludeert op grond van het voorgaande dat het college zich in het bestreden besluit ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat geen sprake is van een na de projectperiode voortdurende verplichting. Aangezien die verplichting door de subsidieontvanger ook niet volledig is nageleefd heeft het college zich ook ten onrechte op het standpunt gesteld dat zich geen situatie voordoet om de subsidie ten nadele van de ontvanger te wijzigen. De beroepsgrond slaagt. [...]

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet basisregistratie personen

JnB 2022, 1041

ABRS, 21-12-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:3851](#)

college van burgemeester en wethouders van Almere.

Wet basisregistratie personen (Wet brp) 1.1, 2.22, 2.23

WET BASISREGISTRATIE PERSONEN. VOORWAARDEN UITSCHRIJVING. Ambtshalve uitschrijving uit de brp. Er mag niet lichtvaardig tot ambtshalve toepassing van artikel 2.22 van de Wet brp worden overgegaan. De gevolgen daarvan zijn immers aanzienlijk. Verwijzing naar ABRS 28-10-2020, [ECLI:NL:RVS:2020:2564](#). Onder de omstandigheden van dit geval heeft het college zich naar het oordeel van de Afdeling niet redelijkerwijs op het standpunt kunnen stellen dat [appellant] onbereikbaar was in de zin van de Wet brp. Aan de eerste voorwaarde van artikel 2.22, eerste lid, van de Wet brp is dus niet voldaan. Dit betekent dat het college [appellant] ten onrechte ambtshalve heeft uitgeschreven uit de basisregistratie personen.

JnB 2022, 1042

ABRS, 21-12-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:3862](#)

college van burgemeester en wethouders van Zaanstad.

Wet basisregistratie personen (Wet brp) 1.1 aanhef en onder o, 2.23, 2.39

WET BASISREGISTRATIE PERSONEN. BRIEFADRES. Weigeren registratie briefadres. Uit de artikelen 1.1, aanhef en onder o, 2.23, eerste lid, 2.39, derde lid, van de Wet brp volgt niet dat een aanvrager van een briefadres inwonende moet zijn van de gemeente waar hij zijn briefadres aanvraagt. Evenmin kan uit andere artikelen van de Wet brp worden afgeleid dat een aanvrager van een briefadres verplicht is om een briefadres te kiezen in de gemeente waar hij inwonende is of voor het laatst een woonadres had. Dit zou niet stroken met het doel van het verstrekken van een briefadres.

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet openbaarheid van bestuur

JnB 2022, 1043

MK Rechtbank Oost-Brabant, 27-10-2022, [ECLI:NL:RBOBR:2022:4681](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Valkenswaard (het college).

Wet openbaarheid van bestuur (Wob) 3

WOB. STEEKPROEF. De rechtbank vindt het in deze zaak nodig om de beoordeling van de weggelakte passages aan de hand van een steekproef uit te voeren. Een integrale beoordeling van de volledige ruim 10.000 pagina's kan niet als efficiënte en geschikte afdoening van deze zaak worden beschouwd. De rechtbank overweegt dat hoewel er inderdaad geen expliciete grondslag in Wob of Woo kan worden gevonden voor het uitvoeren van een steekproef, die wetten zich ook niet verzetten tegen het uitvoeren van een steekproef zoals de rechtbank die heeft uitgevoerd. Van belang hierbij is dat de rechtbank het resultaat van die steekproef zal extrapoleren naar de overige documenten. Dit houdt in dit geval concreet in dat als in een document een weigeringsgrond in de onderzochte pagina's op een bepaalde manier is toegepast, ervan wordt uitgegaan dat die weigeringsgrond in de overige pagina's van dat document op dezelfde manier is toegepast. Op die manier omvat de beoordeling door de rechtbank alle pagina's van alle documenten. De rechtbank vindt dat zij met de extrapolerende steekproef zich een betrouwbaar oordeel kan vormen over de toepassing van de weigeringsgronden door het college. Steun voor deze aanpak ziet de rechtbank in verschillende uitspraken van rechtbanken.

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet op de rechtsbijstand

JnB 2022, 1044

MK ABRS, 21-12-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:3861](#)

bestuur van de raad voor rechtsbijstand (hierna: de raad).

Verdrag van Aarhus 1, 2, 4, 9

Wet op de rechtsbijstand (Wrb) 36

Beleidsregel draagkrachtbeoordeling rechtspersonen milieurechtsbijstand 1, 2

Werkinstructie Rechtspersonen

Werkinstructie K010 milieurecht

RECHTSBIJSTAND. MILIEU-INFORMATIE. I.c. heeft de raad de aanvraag om een toevoeging niet mogen afwijzen met als reden dat van betrokkene redelijkerwijs mag worden verwacht de kosten voor rechtsbijstand zelf te kunnen betalen. Betrokkene voldoet aan de voorwaarden voor toepassing van de Beleidsregel draagkrachtbeoordeling rechtspersonen milieurechtsbijstand en de daarin neergelegde draagkrachtnorm van € 10.000,00. De raad heeft bij de toepassing van de Werkinstructie K010 milieurecht ten onrechte een verzoek om milieu-informatie niet als een milieurechtsbelang aangemerkt. De rechtbank heeft ten onrechte anders beslist.

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Regulier

JnB 2022, 1045

MK ABRS, 15-12-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:3708](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

EVRM 8

REGULIER. Rechtbank heeft niet onderkend dat de staatssecretaris niet heeft beoordeeld of het kind in Griekenland een ‘certain degree of hardship’ zal ervaren. Staatssecretaris heeft niet beoordeeld wat het voor dit jonge Nederlandse kind betekent als hij met de vreemdeling, en met of zonder referent, meegaat naar Griekenland. Ook is informatie over de situatie voor statushouders in Griekenland niet concreet betrokken.

4. [De vreemdeling] voert terecht aan dat de rechtbank niet heeft onderkend dat de staatssecretaris niet heeft beoordeeld of het kind in Griekenland een ‘certain degree of hardship’ zal ervaren. De staatssecretaris heeft weliswaar terecht gewezen op de jonge leeftijd van het kind, voor zover hij zich op het standpunt heeft gesteld dat het kind geen banden heeft met Nederland en zich aan Griekenland kan binden, maar hij heeft niet beoordeeld wat het voor dit jonge Nederlandse kind betekent als hij met de vreemdeling, en met of zonder referent, meegaat naar Griekenland. Uit onder meer de arresten van het EHRM van 3 oktober 2014, Jeunesse, [ECLI:CE:ECHR:2014:1003JUD001273810](#), paragrafen 117, 118 en 120, en 28 juli 2020, Pomes, [ECLI:CE:ECHR:2020:0728JUD002540214](#), paragraaf 56, volgt dat hij die beoordeling wel moet maken. De staatssecretaris heeft dat ook onderkend in de door de vreemdeling aangehaalde WI 2020/16, paragrafen 7.4, 8.2, tweede alinea, en 8.3. Alleen al gelet op het voorgaande heeft de staatssecretaris ten onrechte geen aanzienlijk gewicht toegekend aan de belangen van het kind. Vergelijk het arrest Jeunesse, paragraaf 109. Dat de staatssecretaris de belangen van het kind heeft betrokken blijkt ook niet uit zijn niet nader onderbouwde standpunt dat het kind er belang bij heeft om op te groeien met beide ouders en dat dit kan in Griekenland. Daarnaast wijst de vreemdeling er terecht op dat de door haar overgelegde informatie over de situatie voor statushouders in Griekenland van belang is voor het antwoord op de vraag of bij haar eigen terugkeer naar Griekenland of bij terugkeer naar Griekenland met alleen haar kind óf met haar kind én referent, een ‘certain degree of hardship’ ontstaat. De rechtbank heeft niet onderkend dat de staatssecretaris die informatie niet concreet heeft betrokken bij zijn standpunten dat speculatief is of referent in Griekenland werk kan vinden, dat niet blijkt dat het onmogelijk is om het gezinsleven voort te zetten in Griekenland en dat de door de vreemdeling overgelegde informatie niet gaat over haar persoonlijk.

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB 2022, 1046

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Utrecht, 16-12-2022, [ECLI:NL:RBDHA:2022:13647](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Verordening (EU) nr. 604/2013

Vw 2000 29 lid 1 b, 30 lid 1

DUBLINVERORDENING. Zweden. Risico op indirect refoulement voor Syrische vreemdelingen naar Damascus, ook van toepassing voor staatloze Palestijn. Tussen partijen staat niet ter discussie dat tussen Nederland en Zweden een verschil in beschermingsbeleid voor Syrische vreemdelingen aannemelijk is gemaakt. Los van de vraag of eiser een Syrische vreemdeling of staatloze Palestijn betreft, de invulling van de Zweedse autoriteiten bij de beoordeling of een subsidiaire beschermingsstatus wordt verleend op de b-grond, is in beide gevallen evident en fundamenteel anders dan die van de Nederlandse autoriteiten. Dit blijkt naar het oordeel van de rechtbank al zonder dat inhoudelijk is getoetst. Hierdoor bestaat er een risico op indirect refoulement voor eiser, als bedoeld in de uitspraak van de Afdeling van 6 juli 2022, ([ECLI:NL:RVS:2022:1862](#)). Het beroep is gegrond.

[Naar inhoudsopgave](#)